

00:00–00:06 Miss Universe-tävlingen skulle ha pågått längre. Vid vilken punkt skulle du ha tappat tålamodet och kanske till och med snäst åt din berömda rumskompis från Jamaica, som höll stämningen uppe på sitt eget speciella sätt? Tja, faktiskt var dagen före tävlingen den värsta.

00:06–00:15 Vid det laget gick jag faktiskt till någon annans rum för att sminka mig, eftersom jag inte stod ut med att vara i mitt eget rum längre. Hur många tävlande tappade faktiskt nerverna under tävlingen? Tja, inte så många. Om det blev lite för tungt grät de ibland och ringde hem och sa: ”Jag vill åka hem nu, jag orkar inte med träningen längre.” Sånt. Men de tappade inte riktigt fattningen – överlag var det ganska trevligt.

00:15–00:19 Jag menar, det var trevligt för alla, så ingen tappade fattningen på grund av frustration. Hur mycket av framgången på den nivån beror på att ha psykologiska krigföringsfärdigheter? Tja, man måste definitivt vara psykiskt stark, för det handlar om att ständigt flytta från plats till plats utan mycket tid. Vissa tjejer kunde ta två timmar bara för att göra sig i ordning, men man har inte alltid den tiden.

00:20–00:32 Vi kanske bara har en halvtimme på oss att fixa hår och smink, byta kläder och duscha om det behövs. Så ja, man behöver viss mental styrka för att hantera allt det där. En del av den psykologiska krigsföringen var nog också det faktum att vissa tidningar i Finland till och med hade rubriker som sa: "Lolas låromkrets: 53 centimeter." Jag har inget måttband här för att kontrollera om det stämmer. Men vi ska inte mäta det just nu.

00:32–00:36

Men hur känns det när folk bedömer dig utifrån storleken på dina lår eller din bak? Jag tycker att det är helt löjligt att mäta någons ben, eftersom det inte har något med tävlingen i sig att göra – hur många centimeter dina ben är spelar ingen roll alls.

Du började faktiskt i modellbranschen, i Mario Seroussis agentur, när du bara var 11 år.

00:36–00:37

Du har fått beröm för din naturlighet, men hur mycket av den naturligheten är egentligen hårt

förvärvat professionalism? Tja, jag vet inte om det är professionalism. Jag tror att jag alltid har varit samma person. Kanske har det varit så sedan jag var liten, men jag skulle inte våga kalla det professionell skicklighet.

00:37–00:42

Vad skulle du säga är dina egna styrkor, de faktorer som ligger bakom din framgång hittills? Tja, jag har åtminstone scennärvaro, och jag tror att jag kan få publiken lite på min sida. Och jag tror att min personlighet har haft en positiv inverkan på människor. Men om man vill ha en lång karriär inom det området, särskilt internationellt, måste man då vara någon sorts perfekt tränad skönhetsmaskin?

00:42–00:48

Nej, det måste man inte.

Varför går då så många redan vackra tjejer med på medicinska "touch-ups"? Jag pratade med många av tjejerna och frågade dem om det. De sa att om någon redan är vacker är det underbart, men de har inget emot att bli ännu vackrare.<sup>7</sup>

00:48–00:54

Vilka var de mest extrema fallen du stötte på under Miss Universe? Tja, det var bara en tjej som var nästan helt ”omgjord”. Med det menar jag att allt hade fixats – hennes öron, näsa, tänder, läppar och till och med hakan.

00:54–00:56

Hon hade också fått två revben borttagna och fettsugning på midjan, låren och rumpan.

Så det var inte mycket kvar av originalet? Nej, inte direkt.

Skulle du själv vara villig att genomgå något sådant om yrket krävde det? Nej.

00:56–01:01

Men tydligen blekte du tänderna innan du åkte, åtminstone enligt tidningarna? Tja, det var bara en vanlig rengöring som folk brukar göra, men ja, de blev vitare efteråt.

Har du, Lola, mot din vilja blivit någon sorts symbol för tolerans eller en föregångare i Finland? Tja, jag skulle inte säga mot min vilja.

01:01–01:05

Jag har alltid velat det, det är nog därför jag började med det här från början. Jag visste att det skulle innebära något sådant. Jag har varit beredd på det och är glad att ta på mig den rollen.

Hur förberedde du dig psykiskt på att vara en svart miss?

04:01–04:14

Tja, jag psykt mig inte alls. Man måste bara vara sig själv hela tiden. Det förändrar ingenting. Man kanske får mer uppmärksamhet, både positiv och negativ, men personligen har jag bara fått positiv uppmärksamhet.

04:14–04:36

Det har varit trevligt, och jag kan inte klaga på tävlingen. Av vissa artiklar att döma kan man

gissa att man blev lite sårad, särskilt över att ha skickats utomlands som Finlands representant när du inte ser så ”typiskt finländsk” ut. Ja, några få personer sa: ”Du ser inte särskilt finländsk ut – var kommer dina föräldrar ifrån?”

04:37–04:56

De är nämligen vana vid prototypen: blå ögon, blont hår, ljus hy. Men det spelade egentligen ingen roll, eftersom det fanns många andra tjejer – till exempel en från England vars pappa var svart. Och från vissa ö-stater, där de flesta människor är mörkhyade, fanns det faktiskt blonda, ljushyade tävlande.

04:56–05:08

Så allt smälte in. Till exempel hade tjejen från Caymanöarna en finsk mamma och såg väldigt mycket ut som den finska prototypen. Hon måste ha ansetts exotisk hemma.

Ja, kanske lite.

Så Lola, tror du att ditt liv någonsin kan bli detsamma efter detta? Nej, det kommer nog aldrig att bli detsamma igen, men jag tror inte att det kommer att förändras till det sämre.

Tack för intervjun. – Tack.